

raha oli kadund. Kui tohter furnu teha läbi katsus, leidis tema, et pea luu oli katti löödud. Korraga hüüdis üks rahwa hulgast: „enna siin on ka üks haamer!“ — Se on se mõrtsuka riist üttles tohter, sest tema juurus läheb haawaga ühte. Sep, kes ka seal oli, astus ligemale ja hüüdis kohtudes: „Helde Jumal! se on minu haamer, mis sel pääwal ärakaus, kui Jaagup ära läks.“ Ja raewanem üttles: „Sel samal pääwal said ka minu ploomipuud mahasaetud! Tema on se mõrtsukas, seda olen mina ammu juba arwanud!“

Kohus hakas ueste asja läbi kutsuma ja piüdis selgete teha. Sep sai ka wanggi pandud, haamri pärast, aga pea jälle lahti lastud, sest et selgete sai, teda ilma süüta olewad.

Kül käijid kohtu kirjad iga poole, aga Jaagubist ei saanud kusagilt teadust. Et Brantsuse-maa raea ligidal oli, sai ka sealt järele päritud, aga kõik otsimine jäi tühjaks.

Tül aega sai sest asjast palju räägitud, aea möeda lõpes ka jut otsa. Raha-kojaja wana sugulaene oli surnud ja asi sai wiimaks äraannustatud.

Mitu aastat olid möeda läinud. Wana põlwe rahwas oli mulla al magamas, noor põli oli osemele saanud, kui mõni aastat tagasi, Jumala imelikü seadmise läbi, kuri tegu awalikuts sai.

Wana postipois, kes sel öhtul, kui raha kojaja

oli tapetud, oma teed linna poole minnes, ni wägewaste oli laulnud: „Nüüd hing'wad inimesed“, et se mõrtsuka südamest oli läbi läinud, oli ka juba surnud. Tema wanem poeg oli isa ametise astunud, ja nenda tuida isa seda laulu ja wiisi oli kõige armsamaks pidanud, nenda ka poeg. Beagu igakord kui öhtul tühjalt teed käis, laulis tema: „Nüüd hing'wad inimesed.“

Ühel öhtul pidi tema jälle ratsa linna tagasi minema. Ta laulis tee peal ka jälle: „Nüüd hing'wad inimesed.“ Selle lauluga jõudis tema senna kohta metsa, kuhu rahakorjaja oli tapetud. Tema ei mõelnud sugugi selle hirmsa lou peale, mis tema lapse põlwes oli kuulnud. Kuu paistis selgeste, et kõik täieste wõis näha. Selle suure pu al, kus tapmine oli sündinud, nägi postipois üht wana inimest, mõlemad käed filmi ees maas istumas. Tema pidas laulu ja hobosed finni ja kuulis et tema sügawaste öhtas. Tema läks ligemale ja küsis: „Mis wiga teil on? Olete teie haige?“ — „Oh küll, wastas teine, küll ma olen haige!“ „Kes teie siis olete?“ küsis postipois weel.“ Üks waene wana soldat, kes wigane. Mina olen kaugele Ah-wrikamaal soldatiks olnud, ja nüüd olen wigane ja teenistuseks kõlwatu, olen lahti lastud ja tahan oma koeu poole minna, aga olen ni wäfind, et ma enam edasi ei jõua.“ „Kas mõistate ratsa sõita?“ küsis postipois?“ „Miks mite? et ma ole ho-